

Описки-самописки

ЛИЗОБЛУД.
МУРМЕЛАД.
ПИВ-БАРД.
СЕР-ДЕЛЬКА.

Георгій ПОЧУЄВ.
Херсонська обл.

НАШІ СЛАВНІ ЗЕМЛЯКИ

Вічно молодий класик

НА ДРУГИЙ день Різдва 1935 року в селі Біївці Лубенського району народився Василь Симоненко, чие ім'я назавжди утвердилося в українській літературі. "З глибини народного життя вийшла поезія Василя Симоненка. З мужності народу, з горя його і його звитяжної боротьби виспівалася вона", – так писав свого часу Олесь Гончар про творчість талановитого земляка з Полтавщини.

Злободенні теми суспільства були провідними у віршах Симоненка, що робило їх публікацію практично неможливою у радянський період тотальної цензури. Більшість творів при його житті так і не вийшла друком. А життя поета-шістдесятника, журналіста за фахом, було коротким і трагічним (помер 14 грудня 1963 року).

Визнання до нашого земляка прийшло посмертно, вже в часи незалежності України. У 1995 році Василю

Симоненку було присуджено Національну премію України імені Тараса Шевченка, його твори увійшли до навчальних програм шкіл і вузів, чимало з них покладено на музику. У пам'яті українців Симоненко залишається вічно молодим класиком, поетичне слово якого завжди актуальне. І не лише пристрасне, ліричне, а й гостре, сатиричне. Щодо останнього, то за визнанням самого поета

Не знаю, ким – дияволом чи Богом –
Дано мені покликання сумне:
Любити все прекрасне і земне
І говорити правду всім бульдогам.

Пропонуємо читачам "Сорочинського ярмарку" добірку сатиричних мініатюр, віршованих гуморесок і байок з літературної спадщини Василя Андрійовича Симоненка.

Василь СИМОНЕНКО

Злодій

Дядька затримали чи ввіймали –
Дядька в сільраду ескортували.
Дядька повчали і докоряли:
"Як вам, дядьку, не ай-ай-ай
Красти на полі свій урожай!
У кого ви крали?
Ви крали в себе.

Це ж просто сором красти
свій труд".
Дядько понуро тім'я теребив
І смакував махру.

Дядько кліпав товстими віями,
Важко дивитись в очі ганьби,
Важко йому із домашніми мріями
Враз осягнуть парадокси доби.
"Так воно, так, – у кулак хахикав, –
Красти погано, куди вже гірш".
Рвівся з горлянки свавільним криком,
Мій неслухняний вірш.

– Чому він злодій?
З якої речі?

Чому він красти пішов своє?
Давить той клунок мені на плечі,
Сором у серце мені плює.
Дядька я вбити зневагою мушу,
Тільки у грудях клекоче гроза:
Хто обікрав, обскуб його душу,
Хто його совісті руки зв'язав?

Де вони, ті відгодовані й сірі,
Недорікуваті демагоги й брехуни,
Що в'язи скрутили дядьковій вірі,
Пробираючись у крісла й чини.
Іх би за ґрати! Іх би до суду!
Іх би до карцеру за розбій!
Доказів мало??? Доказом будуть
Лантухи вкрадених вір і надій.

Ювілейний єлей

Збіглись кури та індки,
Підняли страшний базар:

"ГЕРОІ" НАШИХ ДНІВ

УКРАЇНОФОБИ

Вони і кроти
є створіння Господні,
Але вподобання в них
різні і давні:
Кроти підривають
рослини городні,
А ці чорнороти –
устої державні.

ПРИКОРИТНИКИ

У груди б'ють:
– Ми – справжні профі!
Б'ють, аж ті груди криють
рани...

А у роботі і по крові –
Стовідсоткові профани.

ВІРОБОРЦІ

– Ось як, ось як слід
молитись! –
І заходжуються битись...
Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

– Навіщо хочете взяти кредит?
– Не вистачає грошей на хабарі...

Прикмета

Зненацька зустрівши в лісі дикого кабана,
уважно слідкуйте за ним: якщо він, як і ви, теж
почне тремтіти, то це точна ознака сильного
землетрусу.

Сатиричні мініатюри

– Ви чули новину? –
Розказував Петро. –
Сула й Десна
впадають у Дніпро...

Він не помилявся,
Не змочив –
Ні разу! –
Підошов.
Проти вітру –
Жоден раз! –
Не пхався...
Але ж він нікуди
І не йшов!

Епітафії

ХАБАРНИКОВІ

Він тут себе вважає випадковим,
Досада йому тім'я протира:
– Я був би досі ще живим-
здоровим,
Якби підсунув смерті хабара...

ПІДОЗРИЛИВОМУ

Він хмуро тут лежить
І, знай, підозріває,
Що тут усі живі.

СУЧАСНА ЛІРИКА

(Чи не пародія, бува)
По лузі травами зеленими
З газетою зім'ятою в руках,
Натхнений рішеннями пленуму,
Я лину на побачення, мов птах.

Для нас обох на даному моменті
Нові можливості указує ЦК,
Щоб цілуватися, як у цьому
документі,
Велика партія нас заклика.

Реклама.
Оголошення

"Новий йогурт "Ростипузце"! Тепер із пивом та житніми сухариками".

"Запрошуємо до ресторану "Як у бабусі". Смачно! Дешево! Все треба додати!"

"Громадський туалет. Режим роботи з 8.00 до 23.00. Вхід вільний. Вихід – платний".

"Фірма шукає нового бухгалтера (і старого також)".
"Школа художнього і документального свисту. Курси веде професор І. Соловей-Розбій".

"Центральному управлінню секретної служби терміново потрібна глухоніма прибиральниця. Тест і співбесіда обов'язкові".

Народні усмішки

Стоматолог говорить пацієнтові:

– Зуб я вилікував, але попереджаю, що відразу їсти вам не можна. Треба буде зачекати хоча б дві години. Потерпите?

– Ой, лікарю, ви мене смішите! Та після оплати ваших послуг я два тижні нічого не їстиму!

Дружина телефонує чоловікові по мобільному зв'язку:

– Ваню, я застряла в ліфті!

– Натисни на кнопку аварійного виклику.

– Так я не дотягнув до неї! Я в дверях ліфта застряв!..

Запитаннячка

Чому на великі зарплати і пенсії грошей завжди достатньо, а на малі постійно не вистачає?

Чому в нас дозволено одружуватися в 16 років, а еротичні фільми можна дивитися тільки з 18 років?

Рука руку мие. А з ногами як бути?

Більшість голосів – це добре, а якщо та більшість безголоса?

Преслів'я

Посієш совість – пожнеш корупційну владу.

Що дід на трьох кумекав, те баба надвоє сказала.

Із сирячої правди не пошиєш штани.

Горе не від розуму, а від недоумків.

Лебедина пісня під "фанеру".

Олексій КУХАРЕНКО.
м. Кременчук.

МАЙЖЕ З НАТУРИ

Картина

ОДНОМУ великому чиновнику відомий художник написав для кабінету картину. Щоб її повісити, треба було забити в стіну одного-єдиного цвяха. Чиновник викликав першого заступника:

– Організуй, щоб повісили картину. І швиденько!

Захвилювався перший заступник, викликав директора департаменту із загальних питань.

Той викликав начальника з благоустрою:

– Треба у шефа терміново повісити картину.

Начальник розшукав виконроба: – Негайно треба повісити картину в кабінеті шефа!

Виконроб завмер від несподіванки, що звалилася на його голову, але відразу оговтався й викликав завідувача майстерні:

– Зараз же повісити картину в кабінеті шефа!

Завідувач майстерні, розмахуючи кулаками, викликав столяра:

– Вмири, а картина має зараз же бути на стіні в кабінеті шефа!

Столяр півдня шукав Івана, який займається дрібним ремонтом.

Але виявилось, що його витурили у вимушену відпустку за свій рахунок.

– Відкликати! – надійшла команда від чиновника.

– Відкликати! – сказав перший заступник директорів із загальних питань.

– Яка відпустка? Відкликати! – нагримав директор із загальних питань на начальника з благоустрою.

– Відкликати! – зарепетував начальник благоустрою на виконроба.

– Відкликати! – ледь не зацідив кулаком у пику столяра розлючений виконроб.

– А як відкликати? – безпорадно

розвів руками столяр. – Іван же до карантину поїхав до батьків в іншу область, а туди автобуси зараз відмінили.

– Послати службову машину! І в котрій раз все спочатку, зверну донизу і навпаки.

Знову доповідають:

– Потрібно виділити гроші на пальне.

Чиновник дає вказівку першому заступнику, той своєму і т. д. і т. д.

Дійшла черга до головбуха. Головбух дає вказівку своєму заступникові, заступник – своєму помічникові, а помічник доповідає, що не може виділити гроші на пальне, бо немає такої статті, щоб Івана від батьків привозили службовою машиною. Та ще й з іншої області.

– Виділити спонсорську допомогу комусь із начальства! – дав команду шеф.

І знову все спочатку. Пішло-поїхало!

Допомогу виділили, машину заправили пальним і відрядили за Іваном. Приїхавши, той узав молоток, цвях і вище рівня своєї голови двома ударами увігнав у стіну цвях. Затим повісив картину з чудовим пейзажем.

– Спасибі! – подякував Івану чиновник, а своєму першому заступникові наказав: – Оформте йому наряд за вчасно і якісно виконану роботу.

– Оформте наряд, – сказав перший заступник директорів із загальних питань.

– Оформте... – сказав...
– Оформте... – додав...
– Оформте... оформте... оформте...

І усі родичі шефа при роботі. Ось така картина.

Іван ДОНИЧ.
м. Київ.

Архів "зорянського"
гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

